

Dosar nr. 2448/117/2018

**ROMÂNIA
TRIBUNALUL CLUJ
SECȚIA CIVILĂ**

**SENTINȚA CIVILĂ Nr. 841/2021
Ședința publică din 13 decembrie 2021
Completul constituit din:
PREȘEDINTE Rodica Elisabeta Guzu
Grefier Alexandra Perneș**

Pe rol fiind judecarea cauzei civile privind pe reclamant MUREȘAN AUREL și pe pârât STATUL ROMÂN prin Ministerul Finanțelor Publice, având ca obiect **pretenții**.

Se constată faptul că dezbaterile cauzei au avut loc în ședința publică din data de 06.12.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată și făcând parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de azi, 13.12.2021.

TRIBUNALUL

Deliberând, constată faptul că prin acțiunea civilă formulată de către reclamantul Mureșan Aurel împotriva pârâtului Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice a solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună: obligarea pârâtului la plata de daune materiale în cuantum de 359.008 lei, reprezentând: contravaloare deplasări constând în cheltuielile de combustibil, masă și cazare, onorarii avocați, venituri nerealizate pe perioada arestării preventive și ulterior, datorită intrării societății angajatoare în faliment, cheltuielile fiind efectuate de reclamantul în dosarele de urmărire penală ale Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, dosarele de verificare a măsurilor preventive din Cluj-Napoca, și dosarele de la Braila și Galați; obligarea pârâtului la plata sumei de 300.000 EURO cu titlu de daune morale, ce se compun din suma de 100.000 EURO, reprezentând daune pentru suferințele morale cauzate prin privarea de libertate a reclamantului în perioada 30.10.2006-23.03.2007 și restrângerea dreptului de liberă circulație a reclamantului în perioada 23.03.2007- 13.11.2012, prin luarea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea și ulterior țara și din suma de 200.000 EURO reprezentând daune morale cauzate reclamantului prin durata excesivă și nejustificat de lungă a întregului proces penal din 30.10.2006 până la data de 20.12.2017; obligarea pârâtului la plata dobânzii legale aferente sumelor de bani solicitate la punctele I și II. de la data introducerii prezentei cereri de chemare în judecată și până la plata efectivă a acestora; obligarea pârâtului la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente prezentului proces.

În fapt, reclamantul a arătat că a fost cercetat inițial pentru comiterea infracțiunilor șantaj, în forma prevăzută de art. 194 al. 1 și 2 Cod Penal 1968 și infracțiunea de constituire/aderare la grup infracțional organizat, prev. și ped. de art. 7 alin. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003, în vigoare la acel moment. La data de 20.12.2017, după un proces penal (urmărire penală, fond și apel) care a durat 11 ani o lună și 20 de zile, Curtea de Apel Galați a pronunțat Decizia penală nr. 1342/A/2017 prin care s-a dispus în baza art. 396 al. 5 C.pr.pen., în referire la art.1 lit. b teza I C.pr.pen achitarea reclamantului pentru săvârșirea infracțiunilor de șantaj și grup infracțional organizat.

În data de 30.10.2006, dimineața, se afla la domiciliul din Cluj-Napoca, împreună cu soția sa și copilul lor în vârstă de 10 ani, organele Poliției judiciare au intrat în apartament, au

trecut la percheziționarea acestuia și, în baza unui mandat de aducere, l-au escortat la sediul DIICOT Cluj. Ulterior, i s-a adus la cunoștință mari acuzația, respectiv săvârșirea infracțiunilor mai sus menționate, alături de numiții Man Liviu Aurel, Vidican Dorel Alexandru, Avarvarei Adrian, Cocul Anca Elena și Oțel Ioan.

A aflat că s-a început urmărirea penală în data de 09.12.2005 și doar după 11 luni în care au fost realizate mai multe activități de interceptare a convorbirilor telefonice, filaje și alte activități specifice de urmărire penală, i-a fost adusă la cunoștință calitatea de învinuit. În toată perioada cuprinsă între 09.12.2005 respectiv 30.10.2006, reclamantul nu a fost informat în nici un fel că împotriva sa este începută urmărirea penală, fiindu-i încălcate drepturile și garanțiile prevăzute învinuitului.

În aceeași zi, s-a procedat la punerea în mișcare a acțiunii penale pentru infracțiunile arătate, dispunându-se față de el măsura reținerii pe 24 ore, iar apoi, Tribunalul Cluj, prin Încheierea nr. 146/C/2006 din 30.10.2006 din dosar nr.8854/117/2006, a admis propunerea DIICOT de arestare preventivă, dispunând luarea măsurii arestului preventiv pentru 29 de zile, respectiv din 31.10.2006 până la data de 28.11.2006 și emiterea mandatului de arestare din 30.10.2006. Instanța și-a fundamentat decizia pe prevederile art. 148, lit.b și f din C.proc.pen din 1968. În esență, s-a reținut că lăsarea reclamantului și a celorlalți inculpați în libertate ar fi de natură să prezinte un pericol concret pentru ordinea și liniștea publică, respectiv ar exista pericol de dispariție a unor probe sau de influențare a unor martori, considerând că există date și indicii, inclusiv probe în acest sens.

Împotriva acestei încheieri, a declarat recurs, Curtea de Apel Cluj dispunând prin Încheierea 150/R/2006 din 02.11.2006, respingerea recursului reținând în esență motivarea instanței de fond, dar a schimbat temeiul arestării preventive, înlăturând prevederile de la art. 148 lit.b, respectiv că instanța de fond în mod greșit a reținut că ar exista probe în sensul zădărnicii aflării adevărului.

Ulterior, s-a procedat periodic la verificarea propunerii de prelungire a măsurii arestului preventiv formulată de către DIICOT Cluj, măsura preventivă fiind menținută de către Tribunalul Cluj. Împotriva încheierilor a promovat recurs, respins de fiecare dată de către Curtea de Apel Cluj.

Ulterior, prin rechizitoriul emis la data de 19.01.2007, în dosarul nr. 403D/P/2006 al DIICOT, s-a dispus trimiterea sa în judecată, în stare de arest preventiv, pentru săvârșirea infracțiunilor de șantaj în forma continuată (53 de acte materiale), prev. și ped. de art. 194 alin. 1 și 2 CP 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen. 1969 și asociere la un grup infracțional organizat, prev. și ped. de art. 7 alin. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003, totul cu aplicarea art. 33 lit. a) CP 1969.

În fapt și drept s-a reținut că reclamantul, împreună cu numiții Pârcălab Călin Dan, Grama Aurelian, Man Liviu Aurel, Vidican Dorel Alexandru, Cocuț Anca Elena, Avarvarei Adrian și Onac Memoranda Supplexă, ar fi constituit un grup infracțional organizat la care ar fi aderat în anul 2005 și numitul Oțel Ioan, în scopul săvârșirii infracțiunii de șantaj, această din urmă infracțiune reținându-i-se în sarcină în formă continuată, acuzarea apreciind că actele materiale repetate în baza aceleiași rezoluții infracționale, ar fi debutat la începutul anului 2004 și până în luna noiembrie 2006.

La data de 23.01.2007, Tribunalul Cluj a procedat la verificarea măsurii arestului preventiv conform art. 300 ind. 1 raportat la prevederile art. 160 ind 2 C.pr.pen. 1968, dispunând prin Încheierea din 24.01.2007 (dosar 391/117/2007) menținerea stării de arest preventiv însă chiar dacă au fost administrate toate probele din urmărire penală, nu se regăsește o analiză propriu-zisă a materialului probator din care să rezulte pericolul concret pentru ordinea publică pe care reclamantul l-ar fi reprezentat.

Împotriva acestei încheieri, reclamantul alături de numiții Man Liviu Aurel, Vidican Dorel, Grama Aurelian, Oțel Ioan a declarat recurs. În cadrul dosarului 149/33/2007 a fost judecat recursul împotriva încheierii din 24.01.2007, alături de recursul declarat împotriva încheierii 26 din 25.01.2007 a Tribunalului Cluj de numiții Avarvarei Adrian, Cocuț Anca Elena și Onac Memoranda Supplexă. Prin Decizia penală nr. 71/R/2007, a fost soluționat

recursul în sensul respingerii și menținerii stării de arest preventiv față de reclamantul și numiții Man Liviu Aurel și Oțel Ioan.

Prin Încheierea din 15.02.2007 instanța a soluționat solicitarea reclamantului de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea, în sensul respingerii acesteia, alături de solicitarea numiților Man Liviu Aurel și Oțel Ioan, sens în care a fost emisă Încheierea din 16.02.2007.

Împotriva acestei încheieri, recursul declarat a fost soluționat de Curtea de Apel Cluj în cadrul dosarului nr. 366/33/2007 a respins recursul reclamantului.

La solicitarea numitul Man Liviu Aurel, prin Încheierea nr. 1243 din 06.03.2007 (dosar 802/1/2007) Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus strămutarea judecării dosarului 391/117/2007 invocând în esență că s-a creat o presiune mediatică puternică asupra magistrailor din Cluj-Napoca, presiune care putea afecta grav actul de justiție, cauza urmând a fi soluționată de Tribunalul Brăila.

La data de 12.03.2007, prin Sentința Penală nr. 126/2007, Tribunalul Cluj, raportat la decizia de strămutare, a dispus scoaterea de pe rol a dosarului 391/117/2007 și trimiterea cauzei la Tribunalul Brăila.

La data de 15.03.2007, Tribunalul Brăila (dosar 964/113/2007) a emis o dispoziție de transfer prin care a solicitat ca reclamantul, numiții Man Liviu și Oțel Ioan să fie transferați de la Penitenciarul Gherla la Penitenciarul Brăila în vederea prezentării la termenul fixat pentru data de 02.04.2007.

La data de 22.03.2007, instanța a procedat din oficiu la verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestului preventiv. Prin Încheierea pronunțată a data de 23.03.2007, judecătorul de fond a constatat că la dosarul cauzei nu se regăsesc probe din care să rezulte că lăsarea în libertate a reclamantului și a numiților Man Liviu Aurel și Oțel Ioan ar reprezenta un pericol concret pentru ordinea publică. Astfel, a dispus înlocuirea măsurii arestului preventiv cu măsura obligării de a nu părăsi țara și a stabilit o serie de obligații, respectiv: să se prezinte la instanța de judecată ori de câte ori este chemat; să se prezinte la organele de poliție, respectiv IPJ Cluj ori de câte ori este chemat; să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura; să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme; să nu se apropie de nici una dintre persoanele vătămate, de membrii familiei acestora, de martorii și inculpații din cauză, respectiv să nu comunice direct sau indirect cu aceștia.

Curtea de Apel Galați a respins recursul declarat de DIICOT prin Încheierea din 24.03.2007, menținând încheierea din 23.03.2007 a Tribunalului Brăila prin care reclamantul alături de numiții Man Liviu Aurel și Oțel Ioan au fost puși în libertate. Măsura obligării de a nu părăsi țara a fost revocată la data de 13.11.2012, fiind suspendată în mai multe rânduri până la această dată.

Prin Sentința 119 din 07.05.2008, Tribunalul Brăila a admis o serie de excepții invocate de reclamant și ceilalți inculpați din dosar dispunând excluderea mai multor probe obținute în mod nelegal de către DIICOT S.T. Cluj respectiv restituirea cauzei la procuror pentru refacerea actului de sesizare.

Dosarul penal judecat de Tribunalul Brăila a avut 78 de termene de judecată. Împotriva Sentinței 119 din 07.05.2008 menționate în paragraful anterior, atât inculpații, cât și Ministerul public au declarat recurs. Acesta s-a judecat de către Curtea de Apel Galați (dosar 910/44/2008) pe parcursul a 8 termene de judecată, fiind admis recursul Ministerului Public și dispunându-se începerea judecării cauzei.

La data de 15.04.2016 Tribunalul Brăila a pronunțat Sentința nr. 70/2016 (dosar 964/113/2007) prin care a fost condamnat la pedeapsa principală de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de asociere la un grup infracțional, respectiv, în baza art. 194 alin. (1), (2) cîm Codul penal din 1969 cu aplicarea art 41 alin. (2) din Codul penal din 1969, art. 74 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) lit. d) din Codul penal din 1969 și art. 5 alin. (1) Cod penal la pedeapsa principală de an și 10 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de șantaj în formă continuată. Instanța, în baza art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) din Codul penal din

1969 a dispus contopirea pedepselor principale aplicate de 3 ani închisoare și 1 an și 10 luni închisoare, inculpatul urmând să execute pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare. În baza art. 86 ind. I din Codul penal din 1969 și art. 71 al. (5) din Codul penal din 1969 instanța a dispus suspendarea executării pedepsei principale și a pedepsei accesorii sub supraveghere pe durata unui termen de încarcerare de 6 ani stabilit potrivit dispozițiilor art. 86 ind. 2 din Codul penal din 1969. De asemenea, în baza art. 863 alin. (I) din Codul penal din 1969 să se supună următoarelor măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de probațiune Cluj; b) să anunțe în prealabil orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile precum și întoarcerea; c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă; d) să comunice informalii de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență. În baza art. 88 din Codul penal din 1969 din pedeapsa principală de 3 ani închisoare instanța a dedus durata reținerii și arestării preventive din perioada 30.10.2006 -23.03.2007.

Împotriva acestei sentințe atât reclamantul, împreună cu unii dintre inculpați, cât și o parte din părțile civile și DIICOT au declarat apel. Apelul a fost soluționat de către Curtea de Apel Galați, cauza fiind înregistrată sub nr. 985/44/2016, iar începând cu data de 15.11.2016 până la 07.11.2017 au fost 16 termene de judecată care au implicat prezența părților, și mai multe încheieri prin care instanța s-a pronunțat pe anumite cereri invocate, fiind necesar un timp pentru deliberare. Din data de 07.11.2017, amânarea pronunțării soluției a avut loc la datele de 14.11.2017, 21.11.2017, 04.12.2017, Decizia Penală 1342/A fiind la data de 20.12.2017.

1. În susținerea daunelor materiale pretinse, a solicitat instanței a se avea în vedere următoarele:

Reclamantul a fost nevoit să efectueze mai multe cheltuieli, atât în urmărire penală cât și în faza de judecată pentru a putea participa la proces și pentru a fi reprezentat de avocați.

În ceea ce privește cheltuielile de deplasare, respectiv transport și cazare, având în vedere durata de peste 11 ani cât a durat procesul penal pornit împotriva sa, reclamantul nu a păstrat chitanțele aferente acestor cheltuieli, însă prezența sa la termenele de judecată este certificată de încheierile de ședință anexate.

Astfel, din aceste încheieri rezultă faptul că s-a prezentat de 77 de ori la judecata în fond ce a avut loc la Tribunalul Brăila - dosar 964/113/2007, de 6 ori în fața Curții de Apel la soluționarea dosarului nr. 910/44/2007 prin care s-a soluționat recursul declarat împotriva sentinței Penale 119/07.05.2008 pronunțată în dosarul 964/113/2007 pe legalitatea sesizării instanței. Datorită stării de sănătate care nu i-a permis efectuarea deplasării Cluj-Napoca-Galați-Cluj-Napoca de peste 1100 km/termen, reclamantul a fost transportat cu o ambulanță privată la termenul din 18.10.2017, data la care s-a procedat la audierea sa.

Din cele de mai sus rezultă faptul că reclamantul a fost prezent de cel puțin 82 de ori la instanțele de la Brăila sau Galați, fiind însoțit de mai multe ori de avocatul ales din Cluj-Napoca. Astfel.

Din tabelul anexat rezultă modalitatea de calcul a cheltuielilor de transport și de cazare, atât ale reclamantului, cât și a avocaților care s-au prezentat la instanțele de judecată din Brăila și Galați. Astfel, a solicitat acordarea cu titlu de daune materiale suma de 122.800 lei, reprezentând contravaloarea cheltuielilor de deplasare.

Apoi, contractul de muncă al reclamantului a fost suspendat la data de 30.10.2006. Anterior acestei luni, reclamantul realiza un venit lunar net de 2.072 lei. A reluat activitatea, primind și salariul aferent din 02.04.2007, până la data de 01.12.2007, anterior căreia instanța de judecată i-a interzis expres desfășurarea activității de administrare a societății comerciale Exploziv Media SRL.

Reclamantul nu a desfășurat activități lucrative, în luna decembrie 2016 a fost pensionat pe caz de boală.

Raportat la cele mai sus menționate, până la data pensionării, reclamantul nu a realizat veniturile aferente a 114 luni. Astfel, rezultă că datorită procesului desfășurat împotriva sa, a

fost privat de un venit lunar net de cel puțin 2.072 lei, creându-i-se un prejudiciu material de 236.208 lei (2072 lei x 114 luni). Astfel, totalitatea daunelor materiale este de 359.008 lei.

II. Cu privire la daunele morale solicitate în cauză

Reclamantul a solicitat acordarea unor daune morale atât pentru perioada privării de libertate cât și pentru perioada pentru care i-a fost restricționat dreptul de liberă circulație prin menținerea obligării de a nu părăsi țara pentru un termen de aproape 4 ani și 6 luni.

În data de 30.10.2006, organele judiciare au procedat la percheziția domiciliului reclamantului, activitate care a avut drept consecință o traumă re trăită de el și de familia sa, respectiv soția și copilul minor. La data percheziției la domiciliul familiei erau prezenți atât soția sa, Mureșan Valeria cât și fiul său Mureșan Daniel, care la acea dată avea vârsta de 10 ani. Pe lângă impactul psihic personal pe care îl are orice ingerință adusă vieții familiale, a trebuit să explice unui copil de ce sunt prezente în casă organele de poliție, ce caută prin lucrurile lor personale, inclusiv ale fiului său și de ce tatăl său urmează să plece cu aceștia.

Reclamantul a fost dus la sediul DIICOT, supus unei efective torturi psihice din partea organelor de urmărire penală care pe lângă faptul că vorbeau pe un ton foarte agresiv și batjocoritor, fluturau cătușele pe masă, făceau diverse promisiuni în sensul asumării acuzațiilor pe care în respectiva zi i le-au adus la cunoștință în mod lacunar, respectiv formularea unor declarații acuzatorii la adresa colegilor săi. Ulterior, reclamantul în aceeași zi a devenit învinuit, inculpat, a fost reținut și arestat pentru anumite fapte pentru care după un proces ce a durat mai bine de 11 ani, să se pronunțe o soluție de achitare, conform căreia nici una dintre faptele pentru care a fost cercetat, nu erau prevăzute la data presupusei săvârșiri de legea penală.

Deși, reclamantul și-a susținut nevinovăția încă de la început, avocații săi arătând de la momentul luării măsurii că în dosarul instrumentat de DIICOT nu există probe care să fundamenteze luarea măsurii arestului preventiv, instanța de fond a decis luarea acestei măsuri pe 29 de zile. Odată luată, măsura a fost prelungită și menținută în repetate rânduri fără a se realiza o analiză concretă a legalității acesteia.

Văzând că nici un demers judiciar menit să acorde oricărui cetățean echitabilitatea unui proces, respectiv faptul că, deși urmărirea penală trebuia să fie una secretă, din dosarul acestei faze procesuale s-au scurs informații în presă zi de zi, urmare cărora s-a realizat pe lângă un linșaj mediatic și o presiune imensă asupra judecătorilor din cadrul instanțelor din Cluj-Napoca, s-a solicitat strămutarea cauzei.

Reclamantul a subliniat faptul că toate încheierile de la luarea măsurii, cele pronunțate în căi de atac de către instanțele din Cluj-Napoca, sunt practic copii ale solicitărilor de luare ori de prelungire a măsurii arestului preventiv formulate de către S.T. Cluj. Mai mult decât atât, așa zisele probe constau în declarațiile unor părți vătămate sau chiar plângerile acestora, respectiv alte probe care fie nu au fost înaintate judecătorilor, fie nu prezentau nici un detaliu asupra așa zisului pericol concret pentru ordinea publică.

La data de 06.03.2007 s-a admis cererea de strămutare, la data de 12.03.2007 Tribunalul Cluj a dispus trimiterea dosarului 391/117/2007 la Tribunalul Brăila.

Dosarul cauzei a fost înregistrat pe rolul Tribunalului Brăila sub nr. 964/113/2007. Judecătorul de fond, la data de 15.03.2007 a dispus mutarea inculpaților, printre care și pe reclamantul, de la Penitenciarul de Maximă Siguranță Gherla la Penitenciarul de Maximă Siguranță Brăila, în termen de o săptămână, judecătorul de caz a studiat dosarul cauzei și a fixat termen pentru verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestului preventiv la data de 22.03.2007. Având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea hotărârii pentru data de 23.03.2007

Prin încheierii din 23.03.2007, judecătorul a reținut unele argumente esențiale în ceea ce privește nelegalitatea măsurii arestului preventiv. Astfel, la fila 5 din încheiere, judecătorul arată următoarele: „Indiferent de gravitatea faptei pentru care este cercetat inculpatul, măsura arestării preventive poate fi luată numai în condițiile prevăzute de art. 149 ind.l C.p.p. și când există cel puțin unul din cazurile prevăzute de art. 148 C.p.p.

O interpretare contrară, ar însemna că în cazul cercetării infracțiunilor mai grave, măsura arestării preventive este obligatorie, ceea ce nu corespunde realității. De altfel, în concluziile puse în cauză, reprezentantul Ministerului Public nu a indicat în concret care sunt probele care dovedesc că lăsarea în libertate a inculpaților ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică și în ce ar consta acest pericol social, mulțumindu-se să arate că față de gravitatea faptelor comise și de numărul mare de părți vătămate, apreciază că există probe certe că lăsarea sa în libertate ar prezenta pericol pentru ordinea publică.

[...]În cauză în cursul urmăririi penale au fost administrate numeroase probe cu privire la faptele pentru care sunt cercetați inculpații, însă aceste probe nu dovedesc că judecarea în libertate a inculpaților ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică dovedirea acestui aspect fiind necesară în cauză. Cerința probării pericolului social concret pentru ordinea publică pe care l-ar prezenta judecarea în libertate a unui inculpat este cerută expres și imperativ de dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. C.pr.pen. În stabilirea pericolului concret pe care l-ar prezenta pentru ordinea publică judecarea în libertate a inculpaților Man Liviu Aurel, Mureșan Aurel și Otel Ioan, instanța va reține următoarele:

- inculpații sunt ziaristi și sunt cercetați pentru comiterea unor infracțiuni săvârșite în legătură cu desfășurarea activității de ziarist;
- inculpații au fost de rea-credință în publicarea sistematică a unor articole defăimătoare despre părțile vătămate, însă în jurisprudența Curții Europene a drepturilor omului se recunoaște constant ziaristului dreptul la o doză de exagerare în ceea ce privește articolele publicate datorată specificului profesiei de ziarist (cauza -Dalban versus România);
- inculpații nu sunt cunoscuți cu antecedente penale și se bucură de o bună reputație în rândul comunității din care fac parte, astfel cum rezultă din tabelele cu semnături de adeziune depuse la dosar.

Față de considerentele expuse mai sus, instanța va aprecia că în cauză nu există probe că lăsarea în libertate a celor trei inculpați prezintă un pericol concret pentru ordinea publică și prin urmare, nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 148 alin. 1 lit. f C.proc.pen.”

Din cele mai sus prezentate, rezultă faptul că ulterior finalizării urmăririi penale, a emiterii rechizitoriului și a sesizării instanței, un judecător a constatat, în pofida tuturor încheierilor pronunțate de celelalte instanțe până la data de 23.03.2007, că nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 148 al. 1 lit. f C.pr.pen. 1968.

Prin urmare, raportat la aceste considerente, se poate lesne observa că măsura arestului preventiv a fost una nelegală, întrucât, dacă ulterior strângerii tuturor probelor în acuzare, nu s-a putut dovedi faptul că libertatea inculpaților ar fi reprezentat un pericol concret ordinii publice, cu atât mai puțin putea fi dovedit acest aspect la momentul luării acestei măsuri respectiv în ziua când li s-a adus la cunoștință calitatea de suspect și de inculpat), când propunerea s-a bazat pe o probațiune mult mai restrânsă.

Apoi, prin încheierea din 24.03.2007, Curtea de Apel Galați, a menținut în totalitate considerentele arătate în încheierea din 23.03.2007 referitoare la lipsa de probe.

Referitor la condițiile de arest pe care le-a îndurat din data de 30.10.2006 până la data de 23.03.2007, reclamantul a arătat că de la momentul arestării, a stat izolat într-o celulă de cca. 6 m timp de aproximativ 2 luni a Secției Exterioare a Penitenciarului de Maximă Siguranță Gherla (aflată în imediata apropiere a Palatului de Justiție Cluj), fiindu-i permisă o scurtă plimbare și dreptul de a face duș o dată pe săptămână.

Până la strămătarea cauzei la Brăila, au fost transportați la Penitenciarul de Maximă Siguranță Gherla, în localitatea Gherla, jud. Cluj. Condițiile de trai au fost foarte grele, întrucât era iarnă, celulele erau reci, nu se asigura căldură în unele zile. Mâncarea era de multe ori necomestibilă, nu i se asigurau condiții salubre pentru igiena personală. Datorită faptului că reclamantul, alături de ceilalți colegi, au fost arestați și pentru constituire de grup infracțional organizat, regimul de detenție a fost unul foarte sever, având practic mai puține drepturi decât persoanele condamnate pentru infracțiuni mult mai grave. Nu avea dreptul la muncă, dreptul la plimbări în aer liber, dreptul la pachet, la vizite.

Cea mai traumatizantă experiență pe timpul detenției a trăit-o cu ocazia transferului de la Penitenciarul Gherla la Penitenciarul Brăila. Deoarece între Gherla și Brăila distanța este de peste 500 km, nu s-a putut asigura, conform normelor ANP, transportul reclamantului direct pe această rută, astfel petrecând mai mult de o săptămână pe drum și în diferite penitenciare din țară. Transportul s-a realizat cu autospecialele ANP care s-au prezentat într-o stare deplorabilă, având peste 25 de ani vechime, nu prezentau deloc siguranță. Pe durata transportului nu li s-a asigurat hrană sau apă potabilă, nevoile fiziologice fiind constrânși a le face într-o găleată. Au fost transportați alături de persoane periculoase, condamnate inclusiv pentru omor. De multe ori s-a întâmplat ca, din cauza profesiei, să fie luați peste picior și umiliți de astfel de persoane, fără a avea cui să se plângă.

Pe perioada deplasării de la Gherla la Brăila, împreună cu numiții Man Liviu Aurel și Oțel Ioan, au fost inițial transportați de la Penitenciarul Gherla la Penitenciarul din Aiud, jud. Alba. După o noapte petrecută în acest penitenciar, au fost duși la Penitenciarul din Sf. Gheorghe, jud. Covasna, la cel din Colibași, ajungând și la Penitenciarul de Maximă Siguranță din Mărgineni, jud. Dâmbovița. Într-un final, au ajuns la Penitenciarul Jilava. Menționează faptul că la nivelul anului 2007, condițiile de detenție în acest din urmă penitenciar au fost cvasi inumane. Pe lângă faptul că în celule stăteau mai multe persoane față de numărul de paturi disponibile, nu li s-a asigurat hrană și apă potabilă. Singura sursă de apă era infestată cu viermișori. Noaptea nu s-a putut odihni, deoarece celula a fost infestată de gândaci și șobolani, fiindu-i teamă să nu fie înțepat sau mușcat. I-a fost de asemenea teamă de infectarea cu anumite boli sau maladii, datorită faptului că atât celulele cât și așa zisele toalete erau insalubre, murdare, adevărate focare de infecție.

Nu li s-a permis pe toată perioada detenției de la Jilava contactarea familiilor, aceștia neștiind nimic de soarta lor până la stabilirea termenului de judecată din 22.03.2007 de la Tribunalul Brăila, întrucât nici după transportarea lor la Penitenciarul din Brăila, acest lucru nu i s-a permis. Nu li s-a permis accesul la propriile bagaje pe toată durata transportului, neavând acces la haine sau alte obiecte de igienă și de uz personal.

Starea sa de sănătate s-a degradat în timpul detenției, întrucât suferea de o boală la rinichi, fiindu-i efectuată anterior o operație de îndepărtarea unui rinichi. Anterior arestării, reclamantul a fost supus la unele lucrări pentru întreținerea danturii care necesitau o alimentație specială, însă, datorită condițiilor de detenție nu a putut ține acest regim. A dezvoltat o boală gravă la nivelul ficatului care consideră că s-a datorat și agravat și condițiilor de detenție.

Reclamantul a fost practic tratat ca ultimul criminal, deși se afla în stare de arest și beneficia de prezumția de nevinovăție, așteptând un proces care nu credea că va dura peste 11 ani.

Referitor la daunele morale solicitate pe considerentul unei durate nejustificat de lungi a întregului proces penal, reclamantul a arătat că pe lângă suferințele prezentate mai sus, cauzate atât de natura nelegală a măsurii arestului preventiv cât și de condițiile efective de detenție, menționează faptul că în perioada 23.03.2007 -13.11.2012, reclamantul a fost supus măsurii de a nu părăsi țara.

Pe lângă această măsură, așa cum a arătat în starea de fapt, i-au fost instituite o serie de obligații a căror respectare i-a îngreunat viața de zi cu zi. Având în vedere interdicția impusă de instanța de judecată, reclamantul trebuia să evite contactul direct sau indirect cu peste 150 de persoane. Astfel, ori de câte ori pleca de la domiciliu, principala sa grijă era să privească în jur să nu fie în preajma oricăreia dintre persoanele indicate de instanță, această sarcină fiind una epuizantă, întrucât pe majoritatea persoanelor indicate ca persoane vătămate ori membrii familiilor acestora, sau pe martorii din urmărire penală, nu îi cunoștea. Orice contact direct sau indirect cu oricare dintre persoanele menționate anterior putea duce la rearestarea sa, putând fi interpretat ca o încălcare a obligațiilor dispuse de instanță.

Apoi, a fost etichetat de către vecinii săi și de către anumite cunoștințe drept „Pușcăriașul” și „Șantajistul”, aceste stigmate nedispărând nici după pronunțarea soluției de

achitare. Lumea a început să îl evite încă de la momentul schimbării măsurii arestului preventiv, în primul an l-a ocolit chiar și preotul de la parohia de care aparținea.

Această rușine a fost trăită ca o veritabilă traumă inclusiv de soția sa, dar mai ales de copilul de 10 ani de care râdeau colegii de la școală și îl etichetau cu porecle greu de reprodus.

Acest proces l-a afectat atât pe plan emoțional, cât și pe plan profesional și financiar. Datorită măsurii impuse, reclamantul nu s-a putut apropia de sediul redacției *Bună Ziua Ardeal* sau *Gazeta de Cluj*. Nu și-a putut desfășura activitățile de administrator, întrucât, pe de o parte acest lucru presupunea întâlniri cu persoane prevăzute în încheierea judecătoarei de fond, iar pe de altă parte, cu ocazia perchezițiilor, au fost ridicate actele contabile, lucrările, inclusiv calculatoarele de la societățile care editau ziarele mai sus menționate, fiind imposibilă continuarea activității.

Astfel, reclamantul a rămas practic fără loc de muncă, nerealizând nici un venit. Datorită vârstei și a stării de sănătate dar și a notorietății acestui dosar, i-a fost imposibil să se angajeze. Drept urmare, a fost nevoit să apeleze la ajutorul unor cunoștințe pentru anumite împrumuturi bănești din care unele sunt în curs de restituire și a fost practic întreținut de soția sa care realiza singurul venit din familie. Costurile unui asemenea proces sunt copleșitoare mai ales pentru o familie în care doar unul dintre soți realizează un venit, motiv pentru care au fost nevoiți să reducă drastic cheltuielile, fiind prioritare cele care să le asigure un trai la nivelul subzistenței, au renunțat la ieșirile în oraș, la excursii sau la orice fel de cheltuieli voluptuorii.

Reclamantul și-a îndeplinit toate obligațiile dispuse de organele judiciare, a respectat toate măsurile care s-au luat împotriva sa, a participat în mod activ la soluționarea cauzei, manifestând un real interes în ceea ce privește administrarea de probe și dovedirea nevinovăției mele. Datorită duratei excesive și a presiunii create de acest proces, starea sa de sănătate s-a înrăutățit în mod drastic. Deși a fost prezent la toate termenele de judecată de la judecarea fondului cauzei, realizând toate deplasările Cluj-Napoca - Brăila/Galați - Cluj-Napoca cu autoturismul personal, din cauza evoluției nefavorabile a sănătății, nu s-a putut prezenta în termenele din faza apelului, începând cu toamna anului 2016.

Astfel, a fost prezent la un singur termen de judecată, respectiv la data de 18.10.2017, întrucât dorea să dea o declarație și în fața judecătorilor de la Curtea de Apel Galați. Această deplasare a realizat-o la bordul unei ambulante private, fiind însoțit de un echipaj medical calificat pentru intervenirea în situații de urgență, întrucât afecțiunile de care suferă în continuare, nu îi permit depunerea de efort și impuneau supravegherea de personal medical în cazul declanșării unor stări de criză. Ori, efectuarea deplasării din Cluj-Napoca la Brăila și retur la fiecare termen de judecată, i-ar fi pus viața în primejdie, întrucât în caz de urgență, echipajele medicale nu aveau cum să intervină la timp, respectiv nu putea fi transferat la o unitate spitalicească.

Datorită acestor complicații, reclamantul a fost pensionat pe caz de boală în anul 2016, neputând efectua nici o activitate lucrativă din care să asigure familiei un câștig decent.

Raportat la toate cele expuse anterior, se poate constata faptul că durata procesului de 11 ani 1 lună și 20 de zile a fost unul mai mult decât excesiv și nejustificat în același timp.

Reclamantul își întemeiază cererea pe prevederile art. 539 C.pr.pen., alt. 52 al. 3 din Constituție, dar și pe prevederile art. 1349 și 1373 din Codul Civil privind antrenarea răspunderii civile delictuale.

În prezenta speță sunt aplicabile și prevederile art. 5 și 6 respectiv art. 13 din Conv.E.D.O., cel din urmă prevăzând că „Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

Consideră a fi îndeplinite toate condițiile răspunderii civile delictuale.

Fapta ilicită a pârâtului se circumscrie pe deplin atât măsurilor preventive luate în prezenta cauză cât și duratei nejustificat de lungi a procesului penal. În acest sens art. 5 al. 1

„Orice persoană are dreptul la libertate la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale [...]”, art. 5 al. 5 „Orice persoană, victimă a unei arestări sau dețineri în condiții contrare dispozițiilor acestui articol, are dreptul la reparații.” fiind foarte clare în acest sens și prevederile art. 6 par. I din Conv.E.D.O statuând că „Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de ele.

Prejudiciul suferit de reclamantul există, este cert ca și existența și întindere, dimensiunile sale materiale și morale sunt evidente. Modul de calcul al prejudiciilor imateriale a fost evidențiat în Anexa I, rezultând și din înscrisurile depuse în probațiune și din textele legale invocate. Prejudiciul moral rezultă din starea de fapt prezentată, dar pentru o mai bună imagine solicită instanței să aibă în vedere înscrisurile depuse și să dispună la aducerea martorilor pe care le va indica la solicitările în probațiune. Simplul fapt de a fi cercetat și judecat timp de peste 11 ani într-o cauză penală în urma căreia să fi declarat nevinovat, presupune o puternică afectare a întregii existențe.

Legătura de cauzalitate este pe deplin dovedită, niciuna dintre urmările amintite de reclamantul nu ar fi fost posibile fără acțiunile întreprinse de către pârât prin organele penale care au instrumentat prezenta cauză. Mai mult decât atât, această legătură rezultă în mod indubitabil din consecințele directe ce s-au reflectat asupra persoanei reclamantului.

Vinovăția în astfel de cazuri, atâta timp cât celelalte trei condiții sunt îndeplinite, respectiv dovedite, de principiu, nu se impune a fi dovedită de persoana vătămată, existând în acest sens o prezumție legală de vinovăție.

În ceea ce privește răspunderea civilă delictuală existentă în acest fel de cauze, a invocat Hotărârea C.E.D.O., Brudan c. România din 10 aprilie 2018, în care Curtea de la Strasbourg a admis, că, începând din 22.03.2015, dată la care Înalta Curte de Casație și Justiție a admis o acțiune în răspundere civilă delictuală împotriva statului pentru violarea dreptului la o durată rezonabilă a procedurii, există un remediu eficace împotriva duratei excesive a procedurilor disponibile persoanei care pretinde că este victimă a violării dreptului său la o durată rezonabilă a procedurii.

În drept: toate textele legale la care a făcut referire în prezenta acțiune.

La data de 24.07.2018, pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice a formulat întâmpinare, solicitând instanței să respingă acțiunea ca inadmisibilă și ca nefondată.

În fapt, prin acțiunea formulată de reclamant în temeiul art. 539 Cod procedura penală și art. 1349 Cod civil, reclamantul a solicitat obligarea paratului la plata daunelor materiale în cuantum de 395.008 lei reprezentând contravaloare deplasări constând în cheltuieli de combustibil, masa și cazare, onorarii avocați, venituri nerealizate pe perioada arestării preventive și ulterior, datorită intrării societății angajatoare în faliment, cheltuielile fiind efectuate în dosarele de urmărire penală ale DIICOT, dosare de verificare a măsurilor preventive în Cluj- Napoca și dosare de la Brăila și Galați, obligarea paratului la plata sumei de 300.000 euro cu titlu de daune morale compuse din 100.000 euro reprezentând suferințele morale cauzate prin privarea de libertate și restrângerea dreptului de libera circulație a reclamantului în perioada 23.03.2007-13.11.2012 prin luarea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea și ulterior țara și 200.000 euro reprezentând daune morale cauzate prin durata excesivă și nejustificat de lungă a întregului proces penal din 30.10.2006 (momentul reținerii și arestării) și 20.12.2017 (pronunțarea hotărârii definitive în apel), obligarea paratului la plata dobânzii legale aferente sumelor de bani solicitate la pct. I și II, de la data introducerii cererii de chemare în judecată și pana la plata efectivă, cu obligarea paratului la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente procesului. Excepția de inadmisibilitate a acțiunii rezultă din următoarele considerente.

În fapt, reclamantul își întemeiază pretențiile sale atât pe dispozițiile speciale ale art. 539 Cod procedura penală cât și dispozițiile generale ale răspunderii civile, respectiv pe dispozițiile art. 1349 Cod civil.

Astfel cum s-a analizat în doctrina de specialitate și în jurisprudență, relativ la procedura reparării pagubei materiale sau a daunei morale în caz de eroare judiciară sau în caz de privare nelegală de libertate, constatăm că aceasta este una specială, cuprinsă în Capitolul VII al Titlului IV al Codului de procedură penală - intitulat - „Proceduri speciale”.

Procedura implicată de aplicarea dispozițiilor art. 538 și 539 Cod procedura penală este o procedură specială, - fapt expres stipulat în chiar Titlul nr. IV din care face parte Capitolul VII care cuprinde normele menționate care derogă de la dreptul comun general, în baza principiului „specialia derogant generalibus”. Practica judiciară a pus în evidență că, ori de câte ori printr-o lege/normă se prevede o procedură specială, aceasta se va aplica în totalitate, iar nu regulile de drept comun, care reglementează răspunderea civilă delictuală, căci legea specială se aplică în baza principiului de drept „specialia derogant generalibus” .

În consecință, formularea acțiunii atât în temeiul art. 539 Cod procedura penală cât și în temeiul art. 1349 Cod civil este inadmisibilă întrucât ar încălca principiul mai sus invocat.

În plus, în situația în care reclamantul înțelege să susțină acțiunea în temeiul dreptului comun urmează ca cererea să fie analizată și prin prisma OUG 80/2013 privind taxele judiciare de timbru reclamantul fiind obligat să dovedească condițiile răspunderii civile delictuale: fapta ilicită, prejudiciu, raport de cauzalitate și culpa .

Sustinerea acțiunii în baza temeiului juridic reprezentat de art. 539 Cod procedura penală este nefondată.

În privința naturii despăgubirii solicitate în baza art. 539 Cod procedura penală respectiv daunele materiale, reprezentând echivalentul cheltuielilor de judecată (avocațiale) suportate de reclamant în cadrul procesului penal în care a fost cercetat penal, proces finalizat cu achitarea sa definitivă, a subliniat că asemenea daune nu pot fi valorificate pe terenul dispozițiilor art. 539 Cod procedura penală, căci această normă vizează prejudiciile materiale (și morale) derivate dintr-o privare nelegală de libertate sau detenție nelegală, fiind menite a proteja dreptul la libertate, siguranță, iar nu alte drepturi subiective civile.

Cu alte cuvinte, ipoteza normei cuprinsă în dispozițiile art. 539 Cod procedura penală nu poate fi extinsă, norma în sine având un caracter special, în cadrul reglementării. Pe cale de consecință, nici soluțiile preconizate de dispozițiile art. 539 Cod procedura penală nu pot fi aplicate la alte ipoteze, nevizate de normă.

Referitor la daunele morale apreciază acțiunea atât inadmisibilă cât și nefondată prin prisma faptului că reclamantul nu a făcut dovada caracterului nelegal al măsurilor preventive privative de libertate respectiv al actelor jurisdicționale prevăzute în cuprinsul acestuia.

Astfel, prin Decizia ICCJ nr. 15/2017 privind modul de interpretare a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, respectiv dacă stabilirea caracterului nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal, care dă dreptul la despăgubiri conform alin. (1), trebuie să fie cuprinsă într-un act jurisdicțional sau poate fi implicită, dedusă din hotărârea de achitare, publicată în Monitorul Oficial nr. 946/29.11.2017 s-a stabilit că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul procedură penală, caracterul legal al măsurilor preventive privative libertate trebuie să fie explicitat prin actele jurisdicționale prevăzute în cuprinsul acestuia. Hotărârea judecătorească de achitare, prin ea însăși nu poate constitui temei al stabilirii caracterului legal al nării privative libertate.”

Prin acțiunea formulată reclamantul solicită daune morale reclamând privarea de libertate și restrângerea dreptului de libera circulație a reclamantului precum și durata excesivă și nejustificată de lungă a întregului proces penal.

În concret reclamantul arată că a fost arestat în perioada 30.10.2016-23.03.2017. Prin prisma art. 539 contează privarea de libertate în cursul procesului penal.

Dat fiind că în concret reclamantul invocă încheieri prin care s-a luat măsura arestului preventiv în perioada de referință, fără a face însă dovada caracterului nelegal al măsurilor preventive privative de libertate așa cum este reglementată ipoteza art. 539 Cod procedura penală, apare nesustenută acțiunea reclamantului.

De asemenea faptul că procesul penal s-a finalizat prin soluția de achitare nu susține temeinicia acțiunii în baza temeiului juridic invocat de reclamant întrucât hotărârea

judecătorească achitare. prin însăși. nu poate constitui tet7Ei al stabilirii caracterului legal al măsurii privative de libertate.

În consecință, având în vedere și Decizia ICCJ nr. 15/2017 cu privire la modul de interpretare a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală solicită instanței să respingă acțiunea ca inadmisibilă și ca nefondată .

Prin dispoziția instanței din data de 20.11.2018, instanța a dispus suspendarea prezentului litigiu, în baza dispozițiilor art. 413 pct. 1 C.pr.civ, până la soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 539 alin. 2 C.proc.pen.

La data de 24.09.2021, reclamantul Mureșan Aurel a formulat cerere de repunere a cauzei pe rol.

Analizând actele și lucrările existente la dosar, instanța reține următoarele:

În fapt, din înscrisurile atașate la dosar, se reține faptul că reclamantul a fost cercetat pentru comiterea infracțiunilor șantaj, în forma prevăzută de art. 194 al. 1 și 2 Cod penal 1968 și infracțiunea de constituire/aderare la grup infracțional organizat, prev. și ped. de art. 7 alin. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003, în vigoare la acel moment.

Ulterior, la data de 20.12.2017, după un proces penal cu o durată de 11 ani o lună și 20 de zile, Curtea de Apel Galați prin Decizia penală nr. 1342/A/2017 pronunțată a dispus în baza art. 396 al. 5 C.pr.pen., în referire la art.1 lit. b teza I C.pr.pen, achitarea reclamantului pentru săvârșirea infracțiunilor de șantaj și grup infracțional organizat.

În ce privește dosarul penal, se reține faptul că în data de 30.10.2006, dimineața, reclamantul se afla la domiciliul din Cluj-Napoca, împreună cu soția sa și copilul lor în vârstă de 10 ani, iar organele judiciare au intrat în apartament, au trecut la percheziționarea acestuia și, în baza unui mandat de aducere, l-au escortat la sediul DIICOT Cluj.

Acuzațiile i-au fost aduse la cunoștință ulterior, aflând că este acuzat, alături de numiții Man Liviu Aurel, Vidican Dorel Alexandru, Avarvarei Adrian, Cocul Anca Elena și Oțel Ioan de comiterea infracțiunilor indicate mai sus menționate,.

Urmărirea penală în data de 09.12.2005, dar abia în data de 30.10.2006, după 11 luni în care au fost realizate mai multe activități de interceptare a convorbirilor telefonice, filaje și alte activități specifice de urmărire penală, i s-a adus la cunoștință calitatea de învinuit.

Ulterior, în data de 30.10.2006, s-a procedat la punerea în mișcare a acțiunii penale pentru infracțiunile arătate, dispunându-se față de reclamant măsura reținerii pe 24 ore, iar apoi, Tribunalul Cluj, prin Încheierea nr. 146/C/2006 din 30.10.2006 din dosar nr.8854/117/2006, a admis propunerea DIICOT de arestare preventivă, dispunând luarea măsurii arestului preventiv pentru 29 de zile, respectiv din 31.10.2006 până la data de 28.11.2006 și emiterea mandatului de arestare din 30.10.2006.

Din încheierea penală atașată a dosar, se reține faptul că instanța și-a motivat decizia de luare a măsurii preventive pe dispozițiile art. 148, lit.b și f din C.proc.pen din 1968.

În esență, s-a reținut că lăsarea reclamantului și a celorlalți inculpați în libertate ar fi de natură să prezinte un pericol concret pentru ordinea și liniștea publică, respectiv ar exista pericol de dispariție a unor probe sau de influențare a unor martori, considerând că există date și indicii, inclusiv probe în acest sens.

Împotriva acestei încheieri, a declarat recurs, Curtea de Apel Cluj dispunând prin Încheierea 150/R/2006 din 02.11.2006, respingerea recursului reținând în esență motivarea instanței de fond, dar a schimbat temeiul arestării preventive, înlăturând prevederile de la art. 148 lit.b, respectiv că instanța de fond în mod greșit a reținut că ar exista probe în sensul zădărnirii aflării adevărului.

La data de 23.11.2006, s-a procedat la verificarea propunerii de prelungire a măsurii arestului preventiv formulată de către DIICOT Cluj, iar prin încheierea nr. 173/C/2006 din 24.11.2006 (dosar 9336/1 17/2006) s-a dispus admiterea propunerii formulate de DIICOT, instanța de fond dispunând prelungirea măsurii arestului preventiv pe o perioadă de 30 de zile din 28.11.2006 până la data de 27.12.2006.

Împotriva acestei încheieri s-a declarat recurs, soluționat de Curtea de Apel Cluj la data de 29.11.2006 prin Încheierea nr. 161/2006, prin care a fost respins recursul declarat de reclamantul și alți coinculpați.

La data de 20.12.2006, prin Încheierea nr. 182/2006 s-a dispus prelungirea măsurii arestului preventiv. În motivare, s-a reținut obligativitatea detenției prin prisma faptului că dosarul de urmărire penală era unul deosebit de complex și impunea efectuarea unor acte de urmărire penală.

Recursul formulat de reclamantul și celelalte trei persoane indicate mai sus, a fost soluționat la data de 22.12.2006 prin Încheierea 167/R/2006 în sensul respingerii recursului ca nefondat.

Ulterior, prin rechizitoriul emis la data de 19.01.2007, în dosarul nr. 403D/P/2006 al DIICOT, s-a dispus trimiterea sa în judecată, în stare de arest preventiv, pentru săvârșirea infracțiunilor de șantaj în forma continuată (53 de acte materiale), prev. și ped. de art. 194 alin. I și 2 CP 1969, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen. 1969 și asociere la un grup infracțional organizat, prev. și ped. de art. 7 alin. 1 și 3 din Legea nr. 39/2003, totul cu aplicarea art. 33 lit. a) CP 1969.

În fapt și drept s-a reținut că reclamantul, împreună cu numiții Părcălab Călin Dan, Grama Aurelian, Man Liviu Aurel, Vidican Dorel Alexandru, Cocuț Anca Elena, Avarvarei Adrian și Onac Memoranda Supplexa, ar fi constituit un grup infracțional organizat la care ar fi aderat în anul 2005 și numitul Oțel Ioan, în scopul săvârșirii infracțiunii de șantaj, această din urmă infracțiune reținându-i-se în sarcină în formă continuată, acuzarea apreciind că actele materiale repetate în baza aceleiași rezoluții infracționale, ar fi debutat la începutul anului 2004 și până în luna noiembrie 2006.

La data de 23.01.2007, Tribunalul Cluj a procedat la verificarea măsurii arestului preventiv conform art. 300 ind. 1 raportat la prevederile art. 160 ind 2 C.pr.pen. 1968, dispunând prin Încheierea din 24.01.2007 (dosar 391/117/2007) menținerea stării de arest preventiv însă chiar dacă au fost administrate toate probele din urmărire penală, nu se regăsește o analiză propriu-zisă a materialului probator din care să rezulte pericolul concret pentru ordinea publică pe care reclamantul l-ar fi reprezentat.

Împotriva acestei încheieri, reclamantul alături de numiții Man Liviu Aurel, Vidican Dorel, Grama Aurelian, Oțel Ioan a declarat recurs. În cadrul dosarului 149/33/2007 a fost judecat recursul împotriva încheierii din 24.01.2007, alături de recursul declarat împotriva încheierii 26 din 25.01.2007 a Tribunalului Cluj de numiții Avarvarei Adrian, Cocuț Anca Elena și Onac Memoranda Supplexa. Prin Decizia penală nr. 71/R/2007, a fost soluționat recursul în sensul respingerii și menținerii stării de arest preventiv față de reclamantul și numiții Man Liviu Aurel și Oțel Ioan.

Prin Încheierea din 15.02.2007 instanța a soluționat solicitarea reclamantului de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea, în sensul respingerii acesteia, alături de solicitarea numiților Man Liviu Aurel și Otel Ioan, sens în care a fost emisă Încheierea din 16.02.2007.

Împotriva acestei încheieri, recursul declarat a fost soluționat de Curtea de Apel Cluj în cadrul dosarului nr. 366/33/2007 a respins recursul reclamantului.

La solicitarea numitul Man Liviu Aurel, prin Încheierea nr. 1243 din 06.03.2007 (dosar 802/1/2007) Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus strămutarea judecării dosarului 391/117/2007 invocând în esență că s-a creat o presiune mediatică puternică asupra magistrailor din Cluj-Napoca, presiune care putea afecta grav actul de justiție, cauza urmând a fi soluționată de Tribunalul Brăila.

La data de 12.03.2007, prin Sentința Penală nr. 126/2007, Tribunalul Cluj, raportat la decizia de strămutare, a dispus scoaterea de pe rol a dosarului 391/117/2007 și trimiterea cauzei la Tribunalul Brăila.

La data de 15.03.2007, Tribunalul Brăila (dosar 964/113/2007) a emis o dispoziție de transfer prin care a solicitat ca reclamantul, numiții Man Liviu și Oțel Ioan să fie transferați de

la Penitenciarul Gherla la Penitenciarul Brăila în vederea prezentării la termenul fixat pentru data de 02.04.2007.

La data de 22.03.2007, instanța a procedat din oficiu la verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestului preventiv. Prin Încheierea pronunțată a data de 23.03.2007, judecătorul de fond a constatat că la dosarul cauzei nu se regăsesc probe din care să rezulte că lăsarea în libertate a reclamantului și a numiților Man Liviu Aurel și Oțel Ioan ar reprezenta un pericol concret pentru ordinea publică. Astfel, a dispus înlocuirea măsurii arestului preventiv cu măsura obligării de a nu părăsi țara și a stabilit o serie de obligații, respectiv: să se prezinte la instanța de judecată ori de câte ori este chemat; să se prezinte la organele de poliție, respectiv IPJ Cluj ori de câte ori este chemat; să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura; să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme; să nu se apropie de nici una dintre persoanele vătămate, de membrii familiei acestora, de martorii și inculpații din cauză, respectiv să nu comunice direct sau indirect cu aceștia.

Curtea de Apel Galați a respins recursul declarat de DIICOT prin Încheierea din 24.03.2007, menținând încheierea din 23.03.2007 a Tribunalului Brăila prin care reclamantul alături de numiții Man Liviu Aurel și Oțel Ioan au fost puși în libertate. Măsura obligării de a nu părăsi țara a fost revocată la data de 13.11.2012, fiind suspendată în mai multe rânduri până la această dată.

Prin Sentința 119 din 07.05.2008, Tribunalul Brăila a admis o serie de excepții invocate de reclamant și ceilalți inculpați din dosar dispunând excluderea mai multor probe obținute în mod nelegal de către DIICOT S.T. Cluj respectiv restituirea cauzei la procuror pentru refacerea actului de sesizare.

Din cuprinsul încheierilor de ședință atașate la dosar, se reține faptul că dosarul penal judecat de Tribunalul Brăila a avut 78 de termene de judecată. Împotriva Sentinței 119 din 07.05.2008 atât inculpații, cât și Ministerul public au declarat recurs. Acesta s-a judecat de către Curtea de Apel Galați (dosar 910/44/2008) pe parcursul a 8 termene de judecată, fiind admis recursul Ministerului Public și dispunându-se începerea judecării cauzei.

La data de 15.04.2016 Tribunalul Brăila a pronunțat Sentința nr. 70/2016 (dosar 964/113/2007) prin care a fost condamnat la pedeapsa principală de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de asociere la un grup infracțional, respectiv, în baza art. 194 alin. (1), (2) din Codul penal din 1969 cu aplicarea art 41 alin. (2) din Codul penal din 1969, art. 74 alin. (I) lit. a), art. 76 alin. (1) lit. d) din Codul penal din 1969 și art. 5 alin. (I) Cod penal la pedeapsa principală de an și 10 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de șantaj în formă continuată. Instanța, în baza art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) din Codul penal din 1969 a dispus contopirea pedepselor principale aplicate de 3 ani închisoare și 1 an și 10 luni închisoare, inculpatul urmând să execute pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare. În baza art. 86 ind. I din Codul penal din 1969 și art. 71 al. (5) din Codul penal din 1969 instanța a dispus suspendarea executării pedepsei principale și a pedepsei accesorii sub supraveghere pe durata unui termen de încarcerare de 6 ani stabilit potrivit dispozițiilor art. 86 ind. 2 din Codul penal din 1969. De asemenea, în baza art. 863 alin. (I) din Codul penal din 1969 să se supună următoarelor măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de probațiune Cluj; b) să anunțe în prealabil orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile precum și întoarcerea; c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă; d) să comunice informalii de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență. În baza art. 88 din Codul penal din 1969 din pedeapsa principală de 3 ani închisoare instanța a dedus durata reținerii și arestării preventive din perioada 30.10.2006 -23.03.2007.

Împotriva acestei sentințe atât reclamantul, împreună cu unii dintre inculpați, cât și o parte din părțile civile și DIICOT au declarat apel. Apelul a fost soluționat de către Curtea de Apel Galați, cauza fiind înregistrată sub nr. 985/44/2016, iar începând cu data de 15.11.2016 până la 07.11.2017 au fost 16 termene de judecată care au implicat prezența părților, și mai multe încheieri prin care instanța s-a pronunțat pe anumite cereri invocate, fiind necesar un

timp pentru deliberare. Din data de 07.11.2017, amânarea pronunțării soluției a avut loc la datele de 14.11.2017, 21.11.2017, 04.12.2017, Decizia Penală 1342/A fiind la data de 20.12.2017.

Referitor la daunele materiale solicitate de către reclamant, tribunalul reține următoarele:

Este fără putință de tăgadă faptul că pe parcursul derulării procesului penal, reclamantul a fost nevoit să efectueze mai multe cheltuieli, atât în faza de urmărire penală cât și în faza de judecată pentru a putea participa la proces și pentru a fi reprezentat de avocați în vederea formulării apărării în cauză.

Privitor la cheltuielile de deplasare, tribunalul reține că în componența acestora intră pe de o parte cheltuieli de transport, iar pe de altă parte cheltuieli de cazare și masă. Este adevărat că la dosarul cauzei nu se regăsesc chitanțe/facturi/înscrisuri doveditoare cu referire la cuantumul acestor cheltuieli, însă tribunalul reține că prezența reclamantului și a apărătorului său la termenele de judecată din dosarul penal reiese din copiile încheierilor de ședință care atestă prezența acestora în fața instanțelor penale.

Conform dispozițiilor art.250 C.proc.civ., „*Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, **prezumții**, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege.*

Apoi, se reține faptul că prin dispozițiile art. 327 C.proc.civ. legiuitorul a înțeles să stabilească conținutul noțiunii de **prezumții**, prevăzând în mod expres faptul că „*Prezumțiile sunt consecințele pe care legea sau judecătorul le trage dintr-un fapt cunoscut spre a stabili un fapt necunoscut.*”

Mai mult, în privința **prezumțiilor** judiciare, legiuitorul a stabilit că „*În cazul **prezumțiilor** lăsate la luminile și înțelepciunea judecătorului, acesta se poate întemeia pe ele numai dacă au greutate și puterea de a naște probabilitatea faptului pretins; ele, însă, pot fi primite numai în cazurile în care legea admite dovada cu martori.*” (art. 329 C.proc.civ.)

În ce privește posibilitatea de aplicare a dispozițiilor procedurale mai sus redată, tribunalul reține faptul că prezenta cauză este întemeiată pe dispozițiile 1349 și urm. C.proc.civ., privind răspunderea civilă delictuală, iar proba unui fapt ilicit se poate face prin orice mijloc de probă.

Prin urmare, tribunalul se reține că chiar dacă reclamantul este în imposibilitate de a depune înscrisuri doveditoare privitoare la cuantumul cheltuielilor de deplasare – transport, cazare, masă, faptul că prezența sa și a apărătorului său la mai multe termene de judecată este dovedită, fără putință de tăgadă, de cuprinsul încheierilor de ședință atașate.

Astfel, din aceste înscrisuri ce se constituie în acte autentice, raportat la art. 434 C.proc.civ. combinat cu art. 233 C.proc.civ., se reține că, așa cum chiar reclamantul a arătat, acesta a fost prezent de cel puțin 82 de ori la termene de judecată în fața instanțelor din Brăila – fond și Galați – apel.

Tribunalul reține că distanța medie parcursă, pentru a fi prezent la termene, între mun. Cluj-Napoca și Brăila/Galați este de 1.100 km pentru o deplasare cu autoturismul, conducând la un consum mediu de combustibil de 82,5 litri cu un cost estimativ de 4,8 lei/l. prin urmare, costul pentru o deplasare se ridică la suma de 396 lei/termen, iar pentru 82 de termene la un cost de **32.472 lei**.

La cheltuielile cu transportul, pentru fiecare deplasare se adaugă cheltuieli de cazare și masă. În condițiile în care la dosar nu există înscrisuri doveditoare, tribunalul a prezumat cuantumul acestor cheltuieli distinct pentru mun. Brăila și respectiv pentru mun. Galați. Astfel, s-a avut în vedere un cost mediu de cazare pentru mun. Brăila de 120 lei/deplasare și 100 lei cheltuieli cu masa pentru un termen, ceea ce a condus la un cuantum total de **15.840 lei** pentru 72 de termene. Pentru deplasarea în mun. Galați, s-a avut în vedere un cost mediu de cazare de 150 lei/deplasare și 100 lei cheltuieli cu masa pentru un termen, ceea ce a condus la un cuantum total de **1.000 lei** pentru 4 de termene.

Apoi, tribunalul reține faptul că începând cu data de 30.10.2006, când a fost reținut, iar ulterior arestat, contractul de muncă al reclamantului a fost suspendat. Din copia cărții de muncă, reiese că anterior luni octombrie 2006, reclamantul realiza un venit mediu/lunar de 2.072 lei.

Din susținerile reclamantului, necontestate în cauză, se reține că acesta și-a reluat activitatea pentru o scurtă perioadă de timp, încasând salariul aferent din 02.04.2007, până la data de 01.12.2007, iar apoi instanța de judecată i-a interzis expres desfășurarea activității de administrare a societății comerciale Exploziv Media SRL.

Prin urmare, din înscrisurile atașate la dosar, coroborate cu declarația martorului audiat în cauză, tribunalul reține că reclamantul nu a mai desfășurat activități lucrative și nu a mai realizat venituri din muncă începând cu decembrie 2007 și până în luna decembrie 2016 când a fost pensionat pe caz de boală.

Rezultă așadar că reclamantul nu a realizat venituri pe durata a 114 luni, fiind lipsit de un venit de **236.208 lei** (2072 lei x 114 luni).

Referitor la daunele morale solicitate în cauză, tribunalul reține următoarele:

În primul rând, tribunalul reține faptul că reclamantul a înțeles să solicite daune morale atât pentru durata de timp în care a fost supus unor măsuri penale preventive – arestare preventivă și obligarea de a nu părăsi localitatea și ulterior țara, cât și pentru durata excesiv de lungă a procesului penal.

În al doilea rând, tribunalul reține că reclamantul a invocat pentru justificarea daunelor morale solicitate pentru suferințele cauzate de măsurile preventive atât încălcarea dreptului la libertate – pentru perioada arestului cât și încălcarea dreptului la liberă circulație – pentru perioada în care s-a instituit în sarcina sa obligația de a nu părăsi localitatea/țara.

Procedând la analizarea suferințelor morale suportate de către reclamant pe perioada de timp în care a fost supus unor măsuri penale cu caracter preventiv, tribunalul reține că în data de 30.10.2006, organele judiciare au descins la domiciliul reclamantului, unde acesta se afla împreună cu familia sa – soția și un copil minor în vârstă de 10 ani la acel moment.

Ulterior, a fost reținut și arestat, iar măsura arestului preventiv a fost menținută pe toată perioada de timp cuprinsă între 30.10.2006 și 23.03.2007, rezultând un număr de 317 zile.

Privitor la legalitatea măsurii arestului preventiv la care a fost supus reclamantul, tribunalul reține incidența, în cauză, a celor stabilite de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Astfel, prin Decizia ICCJ nr. 15/2017 privind modul de interpretare a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, respectiv dacă stabilirea caracterului nelegal al privării de libertate în cursul procesului penal, care dă dreptul la despăgubiri conform alin. (1), trebuie să fie cuprinsă într-un act jurisdicțional sau poate fi implicită, dedusă din hotărârea de achitare, publicată în Monitorul Oficial nr. 946/29.11.2017, Înalta Curte a stabilit că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul procedură penală, caracterul legal al măsurilor preventive privative libertate trebuie să fie explicitat prin actele jurisdicționale prevăzute în cuprinsul acestuia. Hotărârea judecătorească de achitare, prin ea însăși nu poate constitui temei al stabilirii caracterului legal al nării privative libertate.”

În speță, este adevărat că reclamantul a fost achitat, dar cu privire la legalitatea măsurii arestului preventiv elocvente sunt reținerile făcute de către magistratul Tribunalului Brăila, care ulterior strămutării dosarului penal, procedând la verificarea măsurii preventive prin încheierea din 23.03.2007, a reținut unele argumente esențiale în ceea ce privește nelegalitatea măsurii arestului preventiv.

În acest sens, se reține că în cuprinsul acestei încheieri s-a reținut în mod expres că „Indiferent de gravitatea faptei pentru care este cercetat inculpatul, măsura arestării preventive poate fi luată numai în condițiile prevăzute de art. 149 ind. l C.p.p. și când există cel puțin unul din cazurile prevăzute de art. 148 C.p.p.

O interpretare contrară, ar însemna că în cazul cercetării infracțiunilor mai grave, măsura arestării preventive este obligatorie, ceea ce nu corespunde realității. De altfel, în concluziile puse în cauză, reprezentantul Ministerului Public nu a indicat în concret care sunt

probele care dovedesc că lăsarea în libertate a inculpaților ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică și în ce ar consta acest pericol social, mulțumindu-se să arate că față de gravitatea faptelor comise și de numărul mare de părți vătămate, apreciază că există probe certe că lăsarea sa în libertate ar prezenta pericol pentru ordinea publică.

[...]În cauză în cursul urmăririi penale au fost administrate numeroase probe cu privire la faptele pentru care sunt cercetați inculpații, însă aceste probe nu dovedesc că judecarea în libertate a inculpaților ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică dovedirea acestui aspect fiind necesară în cauză. Cerința probării pericolului social concret pentru ordinea publică pe care l-ar prezenta judecarea în libertate a unui inculpat este cerută expres și imperativ de dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. C.pr.pen. În stabilirea pericolului concret pe care l-ar prezenta pentru ordinea publică judecarea în libertate a inculpaților Man Liviu Aurel, Mureșan Aurel și Otel Ioan, instanța va reține următoarele:

- inculpații sunt ziaristi și sunt cercetați pentru comiterea unor infracțiuni săvârșite în legătură cu desfășurarea activității de ziarist;
- inculpații au fost de rea-credință în publicarea sistematică a unor articole defăimătoare despre părțile vătămate, însă în jurisprudența Curții Europene a drepturilor omului se recunoaște constant ziaristului dreptul la o doză de exagerare în ceea ce privește articolele publicate datorată specificului profesiei de ziarist (cauza -Dalban versus România);
- inculpații nu sunt cunoscuți cu antecedente penale și se bucură de o bună reputație în rândul comunității din care fac parte, astfel cum rezultă din tabelele cu semnături de adeziune depuse la dosar.

Față de considerentele expuse mai sus, **instanța va aprecia că în cauză nu există probe că lăsarea în libertate a celor trei inculpați prezintă un pericol concret pentru ordinea publică și prin urmare, nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 148 alin. 1 lit. f C.proc.pen.**”

Față de aceste rețineri din cadrul procesului penal, tribunalul constată că măsura arestului preventiv luată față de reclamant a fost una nelegală în condițiile în care ulterior strângerii tuturor probelor în acuzare, nu s-a putut dovedi faptul că libertatea inculpaților ar fi reprezentat un pericol concret ordinii publice, cu atât mai puțin putea fi dovedit acest aspect la momentul luării acestei măsuri respectiv în ziua când li s-a adus la cunoștință calitatea de suspect, învinuit și ulterior inculpat, când propunerea s-a bazat pe o probațiune mult mai restrânsă.

De asemenea, prezintă relevanță faptul că această soluție dată de către Tribunalul Brăila a fost menținută, prin încheierea din 24.03.2007, de către Curtea de Apel Galați.

În vederea justificării cuantumului daunelor morale solicitate, reclamantul a invocat condițiile precare de detenție la care a fost supus, afirmații necontestate de către părât. Ba mai mult, în luarea în considerare a acestor afirmații, tribunalul reține relevanța multiplelor condamnări ale Statului Român dispuse de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului privind condițiile de detenție din România.

Se reține faptul că reclamantul a fost supus pe durata arestului preventiv la condiții de detenție inumane, condiții de trai foarte grele, pe timp de iarnă, în celule reci, cu hrană precară și uneori necomestibilă, condiții precare de igienă personală. Apoi, nu se poate contesta faptul că în condițiile în care transferul reclamantului de la Penitenciarul Gherla la Penitenciarul Brăila s-a realizat în mai mult de o săptămână, acest proces a avut efect traumatizant asupra reclamantului. Așa cum a subliniat, transportul s-a realizat cu autospecialele ANP care s-au prezentat într-o stare deplorabilă, fără a i se asigura hrană sau apă potabilă, nevoile fiziologice fiind constrânși a le face într-o găleată. Transportul s-a realizat alături de alte persoane condamnate pentru infracțiuni cu caracter ridicat de pericolozitate.

Pentru cuantificarea daunelor morale aferente perioadei în care reclamantul a fost supus măsurii preventive a arestului, tribunalul a avut în vedere o sumă de 100 euro/zi , rezultând un quantum total de **31.700 Euro**.

Se mai reține că ulterior arestului, pe perioada cuprinsă între 23.03.2007 – 13.11.2012 reclamantul a fost supus măsurii de a nu părăsi țara, instituindu-se în sarcina sa o serie de obligații a căror respectare a determinat schimbări importante în viața de zi cu zi.

În acest sens, se reține că reclamantul era nevoit a evita contactul direct sau indirect cu peste 150 de persoane, iar respectarea acestei măsuri era impetuos necesară având în vedere riscul de a fi supus din nou arestării. Pe de altă parte, evitarea unui număr atât de mare de persoane, impunea reclamantului o sarcină epuizantă din punct de vedere mintal și psihologic.

Pentru durata în care reclamantul a fost supus obligației de a nu părăsi țara, tribunalul a cuantificat daunele morale aferente suferințelor fizice la suma de **15.850 Euro**.

Privitor la daunele morale aferente duratei excesive a procesului penal, se reține în primul rând faptul că durata procedurii judiciare la care a fost supus reclamantul s-a întins pe durata a 11 ani, 1 lună și 20 de zile.

Nu se poate contesta faptul că o durată atât de lungă a unui proces penal care s-a finalizat cu o achitate a avut efecte dezastruoase asupra stării emoționale, fizice și psihice a reclamantului atât prin experiențele traumatizante pe care le-a trăit în mod direct începând cu modalitatea în care a fost tratat la momentul la care organele judiciare au descins la domiciliul său, condițiile de detenție, modul în care traiul de zi cu zi al reclamantului s-a schimbat radical, starea de sănătate care a avut de suferit urmare a experiențelor negative la care a fost supus, dar și urmare a conștientizării traumelor pe care ceilalți membri ai familiei le aveau de parcurs.

La momentul la care reclamantul a fost arestat, fiul său avea doar vârsta de 10 de ani, fiind evident elev. Este evident că în condițiile în care tatăl său a fost arestat, iar procesul penal la care a fost supus era mediatizat, este ușor de imaginat la ce a fost supus minorul la școală, în colectivitate și care au fost urmările pe termen scurt și lung a unor astfel de experiențe. Toate acestea este normal să fie conștientizate de către tatăl său – reclamant în cauză. La acestea s-au adăugat și experiențele, izolările trăite de soția sa și care de asemenea au avut un impact negativ asupra stării emoționale și fizice a reclamantului, concretizându-se în suferințe morale.

Apoi, așa cum a subliniat reclamantul, pe toată perioada detenției de la Jilava nu i s-a permis contactarea familiei, astfel că soția și fiul său, și implicit familia extinsă a acestuia neștiind nimic de soarta sa până la stabilirea termenului de judecată din 22.03.2007 de la Tribunalul Brăila, întrucât nici după transportarea lor la Penitenciarul din Brăila, acest lucru nu i s-a permis.

Starea de sănătate a reclamantului s-a degradat în timpul detenției, având în antecedente o boală la rinichi, fiind supus unei operații de îndepărtarea unui rinichi. Anterior arestării, reclamantul a fost supus la unele lucrări pentru întreținerea danturii care necesitau o alimentație specială, însă, datorită condițiilor de detenție, este evident că nu a putut ține acest regim. A dezvoltat o boală gravă la nivelul ficatului care consideră că s-a datorat și agravat și condițiilor de detenție.

Apoi, din cauza mediatizării procesului penal, reclamantul și familia sa au fost excluși din comunitatea din care făceau parte. Reclamantul a fost etichetat de către vecinii săi și de către anumite cunoștințe drept „Pușcăriașul” și „Șantajistul”, iar aceste atitudini și manifestări verbale nu dispar ușor, nici măcar după pronunțarea soluției de achitare. Este lesne de imaginat că în aceste condiții, reclamantul, soția și fiul său minor au fost evitați de cunoștințe, prieteni, iar această situație s-a extins pe o durată lungă.

Rușinea cauzată de cercetarea reclamantului, trimiterea lui în judecată, a fost trăită ca o veritabilă traumă inclusiv de soția sa, dar mai ales de copilul de 10 ani de care râdeau colegii de la școală și îl etichetau cu porecle greu de reprodus.

Pe lângă toate acestea, tribunalul reține că procesul penal l-a afectat pe reclamant nu doar pe plan emoțional, dar și pe plan profesional și financiar. Din cauză obligațiilor impuse în sarcina sa pe durata procesului penal, reclamantul a fost în imposibilitate de a se apropia de sediul redacției Bună Ziua Ardeal sau Gazeta de Cluj. Pe cale de consecință nu și-a putut desfășura activitățile de administrator, întrucât, pe de o parte acest lucru presupunea întâlniri

cu persoane prevăzute în încheierea judecătorului de fond, iar pe de altă parte, cu ocazia perchezițiilor, au fost ridicate actele contabile, lucrările, inclusiv calculatoarele de la societățile care editau ziarele mai sus menționate, fiind imposibilă continuarea activității.

Ulterior, reclamantul a rămas practic fără loc de muncă, nerealizând nici un venit. Datorită vârstei și a stării de sănătate dar și a notorietății acestui dosar, i-a fost imposibil să se angajeze. Este evident că pentru a putea face față cheltuielilor cu procesul penal, dar și pentru traiul zilnic, reclamantul a apelat la ajutorul unor cunoștințe pentru anumite împrumuturi bănești din care unele sunt în curs de restituire și a fost practic întreținut de soția sa care realiza singurul venit din familie.

Nu se poate tăgădui în speță că pe durata unui proces penal ce a durat mai bine de 11 ani, costurile unui asemenea proces sunt copleșitoare mai ales pentru o familie în care doar unul dintre soți realizează un venit, iar lipsurile financiare nu pot fi evitate.

În cuantificarea daunelor morale ce urmează a fi acordate pentru durata excesivă a procesului penal, în raport de perioada de timp pe care s-a derulat – peste 11 ani, tribunalul va avea în vedere efectele devastatoare a unei astfel de proceduri asupra vieții reclamantului, experiențe pe care le-a trăit personal fizic și emoțional cu fiecare etapă a procesului penal, cu fiecare măsură ce s-a luat față de el, dar și trăirile emoționale negative pe care le-a parcurs în momentul în care a conștientizat că orice experiență a sa provoacă efecte și lasă urme greu de reparat pe dezvoltarea fizică, emoțională și socială a fiului său în vârstă de doar 10 ani la momentul declanșării procesului penal și deja major la momentul achitării sale, dar și pe viața și trăirile suportate de soția sa, care i-a rămas alături în această experiență greu de imaginat.

Astfel, tribunalul apreciază că o sumă de **100.000 euro** este în măsură a aduce o satisfacție relativă reclamantului pentru toate suferințele morale pe care le-a avut de parcurs pe durata a 11 ani, 1 lună și 20 zile.

În ce privesc dispozițiile legale incidente în cauză, se reține de către instanță faptul că reclamantul și-a întemeiat cererea pe prevederile art. 539 C.pr.pen., art. 52 al. 3 din Constituție, dar și pe prevederile art. 1349 și 1373 din Codul Civil privind antrenarea răspunderii civile delictuale.

Pe de altă parte, în speță sunt aplicabile și prevederile art. 5 și 6 respectiv art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Sub aspectul condițiilor ce se impun a fi îndeplinite pentru antrenarea răspunderii civile delictuale, tribunalul reține că în speță acestea sunt îndeplinite.

Fapta ilicită a pârâtului se circumscrie pe deplin atât măsurilor preventive luate în prezenta cauză cât și duratei excesiv și nejustificat de lungi a procesului penal. Așa cum s-a reținut mai sus, în privința măsurii arestului preventiv s-a reținut cu putere de lucru judecat că în cauză nu erau îndeplinite condițiile legale impuse de dispozițiile art. 148 C.proc.pen. Apoi, procesul penal ce s-a întins pe durata a mai bine de 11 ani, perioadă în care reclamantul a fost supus atât măsurii arestului preventiv cât și ulterior a celei de a nu părăsi localitatea/țara, pentru ca la final să se pronunțe o hotărâre de achitare, făc din întregul parcurs penal demarat de pârât o faptă cu caracter ilicit.

Prejudiciul suferit de către reclamant a fost detaliat mai sus. Mai mult se reține că este cert ca și existență și întindere, dimensiunile sale materiale și morale sunt evidente și a fost cauzat tocmai de fapta ilicită reținută în sarcina pârâtului, fiind astfel îndeplinită și condiția raportului de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu.

Privitor la vinovăție, tribunalul reține că atâta timp cât celelalte trei condiții ale răspunderii civile delictuale sunt reținute ca fiind îndeplinite, se justifică reținerea și celei de a patra condiții.

În aceste condiții, față de considerentele de mai sus, tribunalul urmează a admite în parte acțiunea civilă formulată de către reclamantul **MUREȘAN AUREL** în contradictoriu cu pârâtul **STATUL ROMÂN prin Ministerul Finanțelor Publice**, și în consecință:

Va obliga pârâtul la plata către reclamant a sumei de **285.520 lei** cu titlu de **daune materiale**, constând în suma de 49.312 lei cu titlu de cheltuieli de deplasare, cazare și masă la

Tribunalul Brăila și Curtea de Apel Galați și în suma de 236.208 lei cu titlu de venit nerealizat.

Va obliga pârâtul la plata către reclamant a sumei de **235.372,5 lei** reprezentând echivalentul în lei a sumei de 47.550 Euro cu titlu de **daune morale** pentru suferințele morale cauzate prin privarea de libertate în perioada 30.10.2006 – 23.03.2003 și restrângerea dreptului la liberă circulație în perioada 23.03.2007 – 13.11.2012.

Va obliga pârâtul la plata către reclamant a sumei de **495.000 lei** reprezentând echivalentul în lei a sumei de 100.000 Euro cu titlu de **daune morale** pentru suferințele morale cauzate prin durata excesivă și nejustificat de lungă a procesului penal.

Totodată, va obliga pârâtul la plata către reclamant a dobânzii legale aferente sumelor mai sus menționate, începând cu data pronunțării prezentei sentințe – 13.12.2021 și până la plata efectivă.

În temeiul art. 453 C.proc.civ., va obliga pârâtul la plata către reclamant a sumei de **1.500 lei** cu titlu de cheltuieli de judecată constând în onorariu avocațial.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte acțiunea civilă formulată de către reclamantul **MUREȘAN AUREL**, (...), cu domiciliu procesual ales la Cab.Av. Gaspar Szilagy Janos, situat în Cluj-Napoca, str. Axinte Sever, nr.44, jud. Cluj, în contradictoriu cu pârâtul **STATUL ROMÂN prin Ministerul Finanțelor Publice**, cu sediul în București, str. Apolodor, nr.17, sector 5, cu sediu procesual ales la Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, situat în Cluj-Napoca, P-ța Avram Iancu, nr.19, jud. Cluj, și în consecință:

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de **285.520 lei** cu titlu de **daune materiale**, constând în suma de 49.312 lei cu titlu de cheltuieli de deplasare, cazare și masă la Tribunalul Brăila și Curtea de Apel Galați și în suma de 236.208 lei cu titlu de venit nerealizat.

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de **235.372,5 lei** reprezentând echivalentul în lei a sumei de 47.550 Euro cu titlu de **daune morale** pentru suferințele morale cauzate prin privarea de libertate în perioada 30.10.2006 – 23.03.2003 și restrângerea dreptului la liberă circulație în perioada 23.03.2007 – 13.11.2012.

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de **495.000 lei** reprezentând echivalentul în lei a sumei de 100.000 Euro cu titlu de **daune morale** pentru suferințele morale cauzate prin durata excesivă și nejustificat de lungă a procesului penal.

Obligă pârâtul la plata către reclamant a dobânzii legale aferente sumelor mai sus menționate, începând cu data pronunțării prezentei sentințe – 13.12.2021 și până la plata efectivă.

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de **1.500 lei** cu titlu de cheltuieli de judecată constând în onorariu avocațial.

Cu drept de apel în termen de 30 zile de la comunicare.

Cererea de apel și motivele se depun la Tribunalul Cluj – Secția civilă, sub sancțiunea nulității

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței, azi 13 decembrie 2021.

Președinte
Rodica Elisabeta Guzu
Perneș

Grefier
Alexandra